

Publicerad 2022-02-27 10:51 av Lars Eklund

Hur något växer upp som är eget men också en del av något större

Trädet

Trädet

Någon som så längtar efter sitt ljus
Och som sitt sälla sökande glädjefyllt tål
Som envist trotsar markens jord och grus
För att få nå sin strävans stora mål

Till sist brister markens hårda yta
Mötet mellan sökare och solig vår
En bådas vänskap som ingen vill bryta
En känsla av sanning som båda får

Så nära små grönt vi alla nu är
Och ingen vet vad vi kommer att bli
För trädet en ständig strävan uppåt bär
På marken kommer några att förbli

Redan är växten uppåt satt igång
Tillsamman med fria stälkar och täta snår
Och fåglar finner vägen hit med sång
Också många andra här lyckan når

Lämnad är nu tid att bara vara
Blicken över nejden ger en fråga
Vem kan allt detta vackra förklara
Något bortom min egen förmåga
Väl lyssnar träden vad vindarna är
Från vilda kast i sjöars smala sund
Eller havets lugna dyning med sig bär
Men mojar mjukt mot aftons vilostund

Vida friheten saknar förnuftets spärr
Den som jag gärna i mig vill gömma
Och doften av pors från vildmarkens kärr
Får mig aldrig att sluta drömma

Natten så stilla öppnar sitt fönster
Mot något som ej låter sig mätas

Där stjärnor samlas i vackra mönster
Som inom mig aldrig kan förgätas

Nu vintern sätter sin snöluva på
Under snötyngda grenar kan vi möta
Många av skogslandets stora och små
Och kanske också trollungar söta

När nu ljuset vänder vinter till vår
Då små bäckar leker tafatt
Som vattnar till växt dit solstrålar når
Och glittrar i månen i försommarnatt

Trädets närvaro får mig att behaga
Men inom oss vi egna gåtor bär
Vi lär inte säga samma saga
Men skapade samman vi är väl ändå

När Edens mjuka ljus över oss välver
Kvarstår ändå syndafallet mot Er
Men inne finns det något som skälver
Som också lyfter skulden när jag ber

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lars Eklund med Poeter.se id #230743 innehar upphovsrätten